

Фонтан

Микола Бажан

Звелась веселка в срібній грі фонтану.
Її я бачу в грі краплин і барв,
Зелену, жовту, голубу, багряну,
Струнку й струмливу, наче струнність арф.
Тремтіння вод, бриніння водограю.
Щедרותно й звучно виплеснутий струм.
Вслухаюсь і, радіючи, вчуваю,
Як віщу вість, його музичний шум.
Мигтливий танець на полянах саду,
Прудких дріад грайливий хоровод.
Я чую музику — це чудо і принаду
Розмаяних, прозоротканих вод.
Ритмічний плюскіт легкокрилих ніжок
По хвильках плеса, по воді дзвінкій.
Обличчя саява в блисканні серіжок
Являє раптом добрий усміх свій,
Свій талісман, свій світик амулета,
Як знак надії, з'явлений з води.
Невже він — справді провісна прикмета?
Невже надійся, і живи, і жди?
Невже під дивне райдужне склепіння
Наважишся незважено ввійти
І з плетива струмінного проміння
Для себе звістку прочитаєш ти?
Повір же їй, довірся саяву й чуду.
Невже нараз загасне знамено?
Ні, я його читати знову буду,
Як був читав колись давно-давно.

1983